

къмъ обора. Отвързахъ Бѣлка, по-кратката крава, и я заведохъ при ярема. А Сивка, по-лудата, я доведе мама. Впрегнахме ги. Татко взе остена, подаде ми поводитѣ и рече:

— Води!

— Сега вече панталонитѣ сж сигурни! — казахъ си азъ и поведохъ кравитѣ.

— Па гледай да му сж по-широчки! — поржча мама.

— Знамъ азъ, — отвърна татко и завъртѣ остена.

Хванахме прѣкия пжтъ. Срещаха ни хора, настигаха ни, поздравяваха ни, но азъ не имъ обръщахъ внимание. Стискахъ поводитѣ и гледахъ въ далечината, дали нѣма да се мѣрнатъ бѣлитѣ кжщи на града.

Гледахъ азъ, а току нѣкъе камъче ме сепваше. Охкахъ глухо, за да не ме чуе татко, и, щомъ ми попреминѣха болкитѣ, пакъ се заглеждахъ въ далечината. Но Сива, лудата крава, дръпваше глава и поводитѣ издрънчаваха на земята. Като че ли искаше да ме ядосва. Но азъ се досѣтихъ: пѣхнахъ си ржцетѣ въ халкитѣ и закрачихъ спокойно. Сива пакъ въртѣше глава, но сега дърпаше само мене, — поводитѣ не падаха.

Преваляхме вече Радинѣ брѣгъ. Татко се спрѣ при единѣ човѣкъ, заприказва се нѣщо, изостана. Много ли пжтъ извървѣхъ безъ него, малко ли, не знамъ, защото бѣлитѣ кжщи на гр-да се мѣрнаха предъ очитѣ ми, и азъ цѣлиятъ се пренесохъ тамъ. Струваше ми се, че съмъ срѣдъ пазара и зѣпамъ на всички страни. Ето, тукъ шивачница, тамъ шивачница, навсѣкжде шивачници! А по прозорцитѣ накачени панталони, много панталони! И всички нови и хубави, като че не сж съ ржце пипнати. И както си се бѣхъ унесълъ, нѣщо ме блѣсна и паднахъ. Помжчихъ се да стана, но кравитѣ ме повлѣкоха. Какво стана по-нататѣкъ, не разбрахъ. Опомнихъ се, чакъ когато една здрава ржка ме пипна за яката и ме дръпна на страна. Разгледахъ се. Какво търсѣхъ въ рѣката?

Татко бѣше сърдитъ.

— Ставай! — извика той. — Че като дигна остена... Защо не си отваряшъ очитѣ, проклетнико!

Кравитѣ пиеха жадно вода и сякашъ ми се присмиваха, като ме гледаха закаченъ за халкитѣ на поводитѣ. Татко освободи ржцетѣ ми и ме измѣкна на сухо, като удавенъ. После нагази пакъ, за да вдигне изтърсения човаль. Азъ се огледахъ плахо, разтъркахъ лицето си, погледнахъ дланѣта, видѣхъ калъ, размѣсена съ кръвъ, па надухъ гърло, та полето потрепера.

— Я да мълчишъ! — скара ми се татко. — И да се умиешъ, че ще тръгваме!

После той нагази по-навжтре и започна да бърка съ ржце, като че търсѣше да улови риба.

— Ето ти и панталонитѣ, ето ти и шапката! — рече той, като извади въ шепитѣ си отъ изсипаното жито. И като го хвърли въ калпака, добави: — Какво да ти правя, като си безъ късметъ?

Ст. Ц. Даскаловъ